

bejde og faar afgivet sin Betænkning. Arbejderne ventede taalmodigt, til dette skete, men fik alligevel intet. Da de saa paa ny henvendte sig til Lovgivningsmagten, sagde man til dem: Nu maa I vente, til Forsvarsordningen er gennemført, og indtil Officerslønningerne ere blevne gennemførte. Saa maatte de atter slaa sig til Taals og vente taalmodigt. De haabede saa, at deres Tid maatte være kommen, naar Forsvarslovene og Officerslønningerne vare gennemførte.

Den daværende Forsvarsminister, det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), har stillet sig meget velvillig over for disse Anmodninger fra Arbejderne, og Arbejderne udtale, at han har givet dem ligefremme Løfter om, at han vil være villig til at støtte deres Krav. Han har vistnok ikke sagt, med hvor meget han vilde støtte dem, eller hvad han vilde være med til at tilstræbe, men han har givet dem det bestemte Indtryk, at de kunde stole paa, at han skulde være dem velvillig og vilde være med til at støtte de rimelige Krav, som de maatte fremkomme med. Ja, de sige endog, at han er gaaet saa vidt, at han har sagt til dem: Nu skulle I ikke komme til mig mere, nu skal jeg nok tage mig af den Sag. Nu vide vi, at det ærede Medlem fra Ringkøbing paa Grund af sin svære Sygdom har været forhindret i at tage Del i disse Forhandlinger. Jeg vilde blandt andet af denne Grund have ønsket, at han havde været rask og frisk. Det er min Overbevisning, at det Andragende, som Arbejderne have fremsat, da i det væsentlige vilde være blevet imødekommet. Jeg mener, at det ærede Medlem fra Ringkøbing har en saa stor Indflydelse, at han havde været i Stand til at gøre noget for disse Folk. Dette er altsaa ikke sket, og vi Socialdemokrater have derfor ment, at det var vor Pligt at stille dette Ændringsforslag, hvorved Lønningerne vilde blive forhøjede med 20 pCt. Det er for øvrigt i god Overensstemmelse med, hvad vi have gjort andetsteds paa Finanslovsforslaget. Jeg skal saaledes minde om, at man ved Finanslovsforslagets anden Behandling vedtog en Lønforhøjelse paa 20 pCt. for Arbejdere og Bestillingsmænd, som ere ansatte ved Polyteknisk Læreanstalt, at vi ved Finanslovsforslagets tredje Behandling i Udvalget have været enige om at ville yde et lignende Tilskud til Folk, ansatte i lignende Stillinger ved Universitetet og Landbohøjskolen. Det er derfor i god Konsekvens hermed, at vi give disse Folk et Tillæg af 20 pCt.

Der er blevet forespurgt hos Ministeriet, hvor meget en saadan Forhøjelse paa 20 pCt. vilde andrage, og Ministeriet har oplyst, at for Hærens Vedkommende vilde det andrage 292,578 Kr. og for Marinens Vedkommende 387,900 Kr., tilsammen altsaa 680,478 Kr. Nu kunde man maaske mene, at der er en Uoverensstemmelse mellem det Forslag, vi have stillet, som kun andrager 350,000 Kr., og den Opgørelse, som er modtagen af Ministeriet. Men det tror jeg alligevel ikke, der er, for det Ministeriet har svaret paa, er adskilligt mere end det, som vort Forslag tager Sigte paa. Saa vidt jeg kan forstaa, angaar den Sum, Ministeriet nævner for os, al udbetalt Arbejds løn, altsaa ogsaa Akkordpriserne, og den angaar ogsaa de Lønninger, som ikke ere pensionsgivende, men vort Forslag vedrører kun Forhøjelsen af den Dagløn, som kan føre til Pension. Derved vil den Sum, der kræves i Lønningstillæg, blive betydelig mindre. Vi have ment, at 350,000 Kr. vil passe. Naar vi ikke have medtaget Akkordarbejdet, ligger det i, at vi have ment, at saadant Arbejde maa rette sig efter de gængse Priser. Vi ere gaaede ud fra, at Staten vil yde den tariffmæssige Betaling, som gives for lignende Arbejde ude i Byen.

Jeg kan ikke andet end paa det bedste anbefale Forslaget. Disse Folk have gennemgaaende smaa Lønninger, 18 til 20 Kr. om Ugen, og enhver, der ved, hvad det koster at leve her, vil indrømme, at det næsten er umuligt for en Familie at leve af en saa lille Indtægt. Der er under Krigsministeriet Folk, der have en saa lille Dagløn, at man maa lade dem arbejde samtlige 7 Ugedage. Jeg ved ikke, om den højtærede Forsvarsminister er bekendt med, at han i sin Tjeneste har Folk, der maa møde paa Arbejde hver Søndag, da de ellers vilde miste en Syvendedel af deres Indtægt. Hvor meget eller hvor lidt de bestille, ved jeg ikke, jeg tænker, det er ikke ret meget, men der er heller ingen Grund til at gøre det. Disse Folk kende ikke til at have Søndagsfrihed alene af den Grund, at deres Indtægt vilde blive saa lav, at de endnu mindre kunde eksistere.

Jeg skal dernæst omtale Udstationeringen af Heste. Ved Forsvarslovenes Vedtagelse blev der blandt andet stillet to Besparelser i Udsigt. Hidtil havde man betalt 33 Øre daglig i Foderpenge, det skulde nu nedsættes til 11 Øre, medens den anden Besparelse angik Militærmusikken. Hvorledes det er gaaet med den sidste, have vi